

[Finansministeren.]

end Indtægter bidrage til at stimulere Købekraften i Befolkningen. En saadan konjunkturbetonet Finanspolitik er man kommet mere og mere ind paa i forskellige Lande, og man bør ogsaa komme det her. Den Udvikling, som foregaar i Statsbudgettet i indeværende Finansaar i Forhold til det sidste, er et Skridt i denne Retning.

Men maa jeg derom sige, at der er andre Udveje i Retning af at bringe Balance mellem Indtægter og Udgifter eller, om man foretrækker det, hvad jeg i og for sig gør i Dag, et Overskud af Indtægter ud over Udgifterne, end dette at forøge Skatterne. Der er ogsaa den Udvej at begrænse Udgifterne, og jeg tror, man skal tænke alvorligt paa dette ogsaa i den kommende Tid. Jeg kan sige for mit personlige Vedkommende, at jeg i Finansministeriet agter at være tilbageholdende med Hensyn til de løbende Bevillinger. Det er utvivlsomt nødvendigt, at vi paa dette Punkt viser Tilbageholdenhed i den kommende Tid. Jeg beder ogsaa den høje Rigsdag tænke paa, at Konsekvensen af nye Udgiftslove utvivlsomt i denne Tid vil være forhøjede Skatter eller ogsaa sparede Udgifter paa andre Punkter.

Det kan i denne Forbindelse være rigtigt at gøre opmærksom paa, at man her ikke alene er nødt til at tænke paa de Udgiftslove, der er gennemført; man maa ogsaa være klar over, at der endnu ikke er regnet med den fulde Konsekvens af alle de Udgiftslove, der er gennemført i den forløbne Tid.

Der er f. Eks. Loven om den forhøjede Alders- og Invalidere, der for nylig er gennemført; vi vil kun i ringe Grad mærke Konsekvenserne for Statsregnskabet i indeværende Finansaar, da den forøgede Udgift paa dette Punkt først begynder 1. Juli i Aar, og da Statens Refusion til Kommunerne er et halvt Aar bagefter, vil det sige, at det for Statskassen først begynder at blive fra 1. Januar næste Aar. Vi vil altsaa kun mærke Udgifterne ved denne Forandring for et Kvartal, altsaa $\frac{1}{4}$ af indeværende Finansaar; men det er klart, at de samfundsmæssige Virkninger allerede er begyndt fra 1. Juli.

Jeg skal nævne en anden Lov, hvis fulde Konsekvenser vi ikke har mærket endnu, den nye Tjenestemandslov. Om denne ved vi, at den skulde give en aarlig Udgiftsforøgelse paa 60 Mill. Kr. for Staten foruden de Udgiftsforøgelser, den indirekte vil drage efter sig for Kommunernes og andre Institutioners Vedkommende. Disse 60 Mill.

Kr. vil ganske vist i deres fulde Udstrækning komme til Udbetaling allerede i indeværende Finansaar, idet Loven har tilbagevirkende Kraft til 1. April, men der vil dog være en Række indirekte Virkninger af Loven, der først vil gøre sig gældende i kommende Aar. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at jeg jo har givet Tilsagn om, at der i Tilslutning til denne Tjenestemandslov skal optages en Undersøgelse af de gamle Pensionisters Stilling. Dette er allerede begyndt, idet Finansministeriet for faa Dage siden, efter Forhandlinger med Tjenestemandsorganisationerne og Pensionisterne selv, har nedsat et Udvalg til at arbejde med dette Spørgsmaal.

Ogsaa Spørgsmaalet om de saakaldte Finanslovhonorarer vil blive optaget til Undersøgelse i Lønningsraadet.

Alle disse Merudgifter er ikke taget med i det Regnestykke, jeg her har opstillet. Jeg vil endelig gerne understrege, at Udgiftsberegningen i Henhold til Tjenestemandsloven kun omfatter Merudgiften i det Finansaar, i hvilket den nye Lønningslov træder i Kraft; det samme gælder naturligvis Lærerlønningsloven og Præstelønningsloven. Disse Udgifter vil imidlertid, efterhaanden som Tjenestemændene rykker op i Avancementsstillinger eller bliver placeret i højere Lønningsklasse og opnaar Alderstilæg i disse Klasser, stige meget væsentligt. Det samme gælder Udgiften til Pensionering af Tjenestemænd, altsaa ikke blot de gamle Pensionister, men ogsaa dem, der i Fremtiden skal pensioneres, idet de nye Regler først træder i Kraft i deres fulde Udstrækning, efterhaanden som der sker Afgang.

Man vil kunne forstaa, at jeg ikke uden en vis Betænkelse har kunnet tage Ansvaret for Gennemførelsen af dette Lovkompleks ligesom de andre, der er gennemført i disse Maaneder. Jeg har imidlertid ment, at Staten skylder sine Tjenestemænd en kulant Behandling, og at det havde Betydning for Staten, at dens Funktioner kunde blive udført tilfredsstillende, og at der ydes Lønninger, som satte den i Stand til at opnaa fornøden Tilgang af kvalificeret Arbejdskraft og at kunne bevare denne Arbejdskraft i Konkurrence med de frie Erhverv. Lønningsreformen har da ogsaa stort set fundet Tilslutning i dette høje Ting hos de politiske Partier, ligesom det skete under det forberedende Arbejde i Lønningskommissionen. Det er ogsaa mit Indtryk, at Tjenestemændene selv som Helhed i Overensstemmelse med det Forlig, der i Kommissionen blev sluttet med Tje-